

Arrest

nr. 53 557 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 april 2010 het Rijk binnen en diende op 26 april 2010 een asielaanvraag in. Op 16 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Bankata, ward 6, Parawa VDC (Village Development Committee), Rupandehi district en bezit u de Nepalese nationaliteit. In het jaar 2061 (Nepalese kalender, stemt overeen met 2004-2005 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u een kippenkwekerij. Uw vader, die vroeger in het Indiase leger heeft gediend, was altijd een voorvechter van de koning, en als zodanig ook een actief lid van de koningsgezinde Rastriya Prajatantra Party-

Nepal (RPP-Nepal). In 2065 (2008-2009) sloot u zichzelf eveneens bij de RPP-Nepal aan. Sedert 2065 (2008-2009) werd u door de Maobadi verzocht om donaties te betalen. Het begon met een donatie van 5.000 Nepalese roepies maar de bedragen liepen op tot 15.000 roepies. Uit angst dat zij uw kippenkwekerij zouden lam leggen, hebt u vijfmaal betaald wat zij vroegen. Op 10/12/2066 (23 maart 2010) ontving u een brief van de UCPN-M (Unified Communist Party of Nepal – Maoist) waarin u enerzijds verzocht werd om een donatie van 200.000 roepies en anderzijds werd opgeroepen deel te nemen aan een opleiding van de YCL (Young Communist League, jongeren vleugel van de UCPN-M). U vroeg uw vader om raad. Hij stond erop dat u niet zou betalen. Uw moeder van haar kant was van mening dat u er beter aan deed te betalen zolang u maar niet uw leven zou riskeren door de rangen van de YCL te vervoegen. Op 15/12/2066 (28 maart 2010) kreeg u het bezoek van enkele Maobadi. U zei dat u niet bij machte was om te betalen. Zij stelden u voor de keuze: ofwel betaalde u de volgende dag én maakte u de overstap naar hun partij/beweging ofwel verliet u het land. Dezelfde dag nog begaf u zich met de brief van de maoïsten en met de ontvangstbewijzen van eerder betaalde donaties naar het politiebureau. U deed uw situatie uit de doeken. U kon echter op weinig begrip rekenen. Bij het zien van de ontvangstbewijzen wees de politie u erop dat zij op basis hiervan actie tegen u konden ondernemen. Uiteindelijk weigerde zij u bescherming te bieden. Onverrichterzake keerde u terug naar huis. Op 20/12/2066 (2 april 2010) kwamen zeven of acht maoïsten naar uw ouderlijke woning. Zij vielen uw vader aan. Zij brachten hem een messteek toe. Enkelen van hen gingen naar uw kippenkwekerij, anderen doorzochten het huis. Wanneer één van hen de kamer binnenkwam waar u zich bevond, verschalkte u hem langs achter en sloeg met een cricketbat op zijn hoofd. Vervolgens rende u de trap op naar het dak en sprong van daar af in een open veld. U merkte dat enkele maoïsten u achterna zaten. U slaagde erin door een rivier te waden en vluchtte verder door een bos alwaar u uw belagers definitief afschudde. Enkele kilometers verder bereikte u het huis van uw oom. Daags nadien verliet u via Sunauli Nepal en begaf u zich naar Delhi, India. Op 25 april 2010 nam u het vliegtuig naar Frankrijk. U reisde met een vervalst Indiaas paspoort op naam van Ashok Sharma, met uw foto erin. De volgende dag diende u een asielaanvraag in België in. Na uw vertrek is uw moeder naar een journalist en naar een mensenrechtenorganisatie gestapt om uw problemen onder de aandacht te brengen. Uw vader werd eerst op de dag van het incident opgenomen in een ziekenhuis in Butwal en werd daarna overgebracht naar Kathmandu voor verdere verzorging. Inmiddels is hij uit het ziekenhuis ontslagen en verblijft hij bij uw zus in de hoofdstad. Na uw vertrek uit Nepal zijn de Maobadi nog enkele malen naar uw ouderlijke huis gekomen op zoek naar u. U bent in het bezit van uw staatsburgerschapskaart (Nagarikta Pramanpatra – vergelijkbaar met identiteitskaart), uw rijbewijs en een kopie van de staatsburgerschapskaart van uw vader. Verder legde u ter ondersteuning van uw asielaanvraag nog volgende documenten neer: een attest en een brief van de VDC aangaande de legerdienst van uw vader; een attest van uw professionele activiteiten; een aanbevelingsbrief 'to whom it may concern' van de RPP-N d.d. 22/01/2067 (5 mei 2010), drie ontvangstbewijzen van donaties aan de Maobadi, een brief van de UCPN-M d.d. twaalfde maand 2066 (maart-april 2010) met een vraag om een donatie van 200.000 roepies en met de oproep om deel te nemen aan de maoïstische beweging, een attest van het Vinayak ziekenhuis te Kathmandu betreffende de opname en behandeling van uw vader en een krantenartikel van The Naya Disha Weekly, d.d. 21/12/2066 (3 april 2010), betreffende het incident met de YCL daags voordien.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er slechts weinig geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde reisroute. U verklaarde met een vervalst Indiaas paspoort van Delhi naar Parijs gereisd te zijn (CGVS, blz. 5, 6). U kon slechts weinig informatie verschaffen omtrent de identiteit in het paspoort waarmee u reisde. U bleek enkel op de hoogte van de naam maar diende de geboortedatum en de geboorteplaats schuldig te blijven. U stelde dat het door u gebruikte paspoort een schengenvisum bevatte dat een maand geldig was en dat het zagezegde opzet van de reis erin bestond nieuwe designkledij in Parijs te gaan bezichtigen. U kon evenwel niet zeggen door welke diplomatieke post dit visum zou zijn uitgereikt. Evenmin kon u verdere gegevens verschaffen over het doel van de reis. Zo wist u niet welke uw zagezegde professionele activiteiten in Nepal waren, i.e. het kader van waaruit u deze reis ondernam (CGVS, blz. 6, 7). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken.

Bovendien blijkt uit deze informatie dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt individueel wordt nagegaan. Uw bewering dat er geen paspoortcontroles waren in de luchthaven van Parijs, is dan ook allesbehalve geloofwaardig. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast kan aan uw lidmaatschap en engagement voor de RPP-Nepal geen enkel geloof gehecht worden. Zo bleek u niet te weten of de partij vertegenwoordigers heeft in het huidige parlement. Evenmin bleek u op de hoogte van het bestaan van de jongeren vleugel van de RPP-N. Volgens informatie van het Commissariaat-generaal werd deze eind 2008 door het centraal comité van de partij opgericht, net om een tegengewicht te bieden aan onder andere de YCL. Zelfs wanneer deze met naam genoemd werd, herkende u deze niet (CGVS, blz. 8, 9). U beweerde dat de RPP-N de enige monarchistische partij in Nepal is, daar waar er uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat er nog minstens twee andere monarchistische partijen in Nepal actief is. Zelfs wanneer u één van deze twee, met name de RPP, genoemd werd, slaagde u er niet in te zeggen waar deze partij voor staat. Ook de verschillen tussen de RPP en de RPP-N kon u niet duiden. De naam Rudra Bahadur Sing Rajput riep niets bij u op, hetgeen hoogst opmerkelijk is. Deze persoon was immers de voorzitter van de RPP-Nepal in het naburige Nawalparasi-district. Op 18 april 2008, een week na de algemene verkiezingen, werd hij vermoord. Dit was tevens het meest zwaarwichtige incident waarbij een koningsgezind politicus in Nepal het slachtoffer werd in de recente geschiedenis. Deze elementen ondergraven de algehele geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts komt uw geloofwaardigheid nog meer in het gedrang door een aantal onlogischheden en tekortkomingen in uw verklaringen over uw problemen met de maoïsten. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat de maoïsten geruime tijd vrede zouden genomen hebben met relatief beperkte donaties (a rato van 5.000 tot 15.000 roepies) om u dan plotseling te dwingen tot een donatie van 200.000 roepies (CGVS, blz. 9, 10). Gezien u aangaf met uw kippenkwekerij in 2066 (2009-2010) een jaaromzet van ongeveer 50 à 60.000 roepies gedraaid te hebben (CGVS, blz. 3) en tegelijkertijd beweerde dat de maoïsten u vanaf 2065 (2008-2009) reeds vijf keer om een donatie verzochten (CGVS, blz. 9), kan het als weinig logisch geëvalueerd worden dat zij van u – luidens uw verklaringen schijnbaar zonder duidelijke aanleiding – plots een bedrag van 200.000 roepies eisten. Enkele andere kleine ondernemers in de VDC bij wie u navraag deed, betaalden ook donaties aan de Maobadi. Doch, bij hen ging het om lagere bedragen. U gaf toe hieromtrent zelf ook in het duister te tasten (CGVS, blz. 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien ook dat de hoogte van het bedrag van deze bijdrages die door de maoïsten worden geïnd meestal bepaald wordt door iemands inkomen of vermogen. Het gaat hierbij vaak om een bepaald percentage van het inkomen dat op regelmatige basis moet afgestaan worden. Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u onder dwang de rangen van de YCL zou moeten vervoegen. U verklaarde immers deel uit te maken van een koningsgezinde familie en zelf lid te zijn van de RPP-N (CGVS, blz. 8). Met een politiek profiel dat lijnrecht tegenover de ideologie van de maoïsten staat, is het weinig geloofwaardig dat deze laatsten u zouden willen rekruteren.

Ook over de problemen van uw familie met de maoïsten sinds uw vertrek uit Nepal legde u vage en bijgevolg weinig overtuigende verklaringen af. Zo kon u niet aangeven hoe vaak de maoïsten sindsdien bij u thuis zijn langsgesproken op zoek naar u. U kon evenmin details geven over de gebeurtenissen tijdens deze bezoeken (CGVS, blz. 2, 3). U gaf aan dat uw moeder na het incident op 20/12/2066 (2 april 2010) naar een journalist en naar een mensenrechtenorganisatie is gestapt. Doch, zulks zou u slechts hebben vernomen na het lezen van het krantenartikel dat u vanuit Nepal door uw familie werd toegestuurd (CGVS, blz. 13). U kon niet zeggen tot welke mensenrechtenorganisatie uw moeder zich had gewend. U verklaarde na ontvangst hiervan nog contact te hebben opgenomen met uw familie, maar bleek hierover niet met hen gesproken te hebben. Als uitleg stelde u dat uw moeder en uw zus de ganse tijd aan het wenen zijn wanneer u met hen belt (CGVS, blz. 14), hetgeen een weinig ernstige uitleg is om uw nalaten om hiernaar te informeren te rechtvaardigen.

Hoe dan ook, wat betreft uw vrees voor voortdurende afpersing door de maoïsten dient te worden opmerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de inning van financiële bijdragen door de maoïsten iedereen in Nepal treft. Zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden vragen de Maobadi donaties. Zoals reeds aangehaald verschilt het bedrag van deze bijdragen afhankelijk van het inkomen of vermogen van een persoon. Zowel privé-personen, bedrijven als overheidsinstellingen worden hiertoe verplicht. De maoïsten beschouwen deze bijdragen als een soort van belasting om hun werkingskosten en hun politieke strijd te financieren. Volgens de maoïsten gaat het hierbij steeds om vrijwillige bijdrages van personen die hen welgezend zijn. Dit wordt evenwel door verschillende andere bronnen tegengesproken. Voorts blijkt uit de ons beschikbare informatie dat

ook heel wat andere politieke partijen en groeperingen in Nepal zich aan dergelijke praktijken bezondigen. Het kan dan ook als een belangrijk maatschappelijk probleem beschouwd worden. In toenemende mate wordt hiertegen geprotesteerd door het maatschappelijke middenveld. In sommige gevallen wordt hiertegen ook succesvol opgetreden door de ordediensten. Dit gegeven op zich kan dan ook niet zonder meer weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan trouwens ook nog worden vermeld dat het vredesakkoord ("Comprehensive Peace Agreement") van eind 2006 nog steeds standhoudt, hoewel de implementatie ervan vaak sterk te wensen overlaat en alle partijen in Nepal zich nog steeds bezondigen aan geweldpleging. Dit akkoord is toentertijd gesloten met als doel de orde en veiligheid in Nepal te herstellen en te normaliseren. Alle grote politieke partijen staan vandaag nog steeds achter deze algemene doelstelling.

Ten slotte kan worden gesteld dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit, uw professionele activiteiten en het feit dat uw vader in het Indiase leger gediend heeft, staan voor mij niet ter discussie. Wat de brief en de ontvangstbewijzen van de UCPN-M, de aanbevelingsbrief van de RPP-N en het krantenartikel betreft, kan worden verwezen naar bovenstaande opmerkingen over de gebrekkige geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Om geloofwaardig te zijn, dienen documenten coherente en aannemelijke verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*. Zowel het krantenartikel als de aanbevelingsbrief van de RPP-N vertonen overigens een ernstig gesolliciteerd karakter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op:

"- schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht;
- schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- schending van artikel 62 Vreemdelingenwet".

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist,

voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn citizenship card neer maar adstrueert zijn reisweg niet. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, legt verzoeker geen reisbescheiden voor terwijl hij op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel. Hij maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers bewering dat de douane beambten op de luchthaven van Delhi hem geen vragen stelden en zijn paspoort bij aankomst in Parijs niet werd gecontroleerd is strijdig met de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat er in de internationale luchthaven van Delhi op verschillende ogenblikken individuele controles plaatsvinden en iedere reiziger meermaals individueel kan worden ondervraagd over zijn reisdocumenten en identiteit en dat in de luchthaven te Parijs *“elke persoon die er de Schengen ruimte binnenkomt individueel gecontroleerd [wordt] (paspoort, ID, visum)”*. Deze herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten controles worden nauwgezet uitgevoerd in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is te meer nu in casu zonder grondig onderzoek reeds op eenvoudige wijze kon vastgesteld worden dat verzoeker geen Indiase taal spreekt en zijn Indiaas paspoort aldus mogelijk vals was. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker weet enkel dat een valse naam werd gebruikt en dat zijn foto aan het document was gehecht, voor het overige heeft hij geen kennis van de overige identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee hij de douane passeerde. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen inderdaad *“het eigenlijke feitenrelaas in het geheel niet [ontkrachten]”*, tasten ze evenwel op fundamentele wijze verzoekers geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven en zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.2. Verzoeker had een kippenkwekerij, wat ondersteund wordt door een neergelegd bewijs, en zou Nepal ontvlucht zijn vanwege afpersing en bedreigingen door de Maoïsten. Hij beweert sinds 2005-2006 lid te zijn van de RPP-Nepal.

3.2.1. Verzoeker legt een RPP-N partijbrief neer die echter geen officieel karakter heeft en waarvan de bewijswaarde slechts relatief is. Daarbij wordt deze brief niet ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Immers verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“sympathisant”* van de RPP-N te zijn, terwijl hij tijdens het verhoor door de commissaris-generaal verklaarde sinds 2005-2006 lid te zijn van de partij (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoekers verklaringen zijn voorts dermate onvoldoende dat hieruit geen politieke belangstelling kan worden afgeleid, laat staan een politiek engagement. Verzoeker mist algemene politieke partijkennis, weet niet of de RPP-N vertegenwoordigd was in het parlement, is onbekend met het bestaan van een jongeren vleugel van zijn partij, het bestaan van andere monarchistische partijen in Nepal en de verschillen tussen de RPP en zijn partij RPP-N en ten slotte wist hij evenmin dat de RPP-N- voorzitter van het naburige Nawalparasi-district in april 2008 werd vermoord. Verzoeker betwist bovenstaande vaststellingen niet, noch weerlegt ze. Derhalve blijven ze staande. Verzoeker is niet ernstig wanneer hij stelt dat zijn onwetendheden *“nemen geenszins weg dat verzoeker lastig werd gevallen door de Maobadi”*. Immers er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker een verhaal naar voor schuift waarvan hij de waarachtigheid niet aantoont. Dit ondergraaft fundamenteel verzoekers geloofwaardigheid en tast aldus ook de echtheid aan zijn beweringen over de Maobadi.

3.2.2. Ongeacht de geloofwaardigheid van de werkwijze van de Maoïsten om na vele kleinere bijdragen plots een grote bijdrage te eisen van verzoeker, is het opmerkelijk dat hij niet met zekerheid kan stellen of andere handelaars uit de nabije omgeving dezelfde bedragen dienden te betalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Immers indien verzoeker reeds jaren werd afgeperst en hij het laatst geëiste bedrag niet kon betalen dan kan verwacht worden dat verzoeker raad vraagt bij lotgenoten. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker niet getracht heeft te onderhandelen hoewel dat volgens hem mogelijk en haalbaar was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uit de objectieve informatie uit het administratief dossier

blijkt overigens dat de Maoïsten een meer realistische werkwijze hanteren waarbij de bijdrage percentsgewijze wordt gebaseerd op iemands inkomen of vermogen. Dit is overigens logisch en in het belang van de tewerkstelling van arbeiders die hen steunen. De loutere bewering *“het is overigens algemeen gekende handelswijze van de maoïsten om mensen onder druk te zetten, er geldt van te eisen en ze vervolgens te bedreigen”* hieraan geen afbreuk doet. De drie, onvertaalde, bewijzen van ontvangst van verzoekers bijdrage en een brief van de UCPN-M waarin verzoeker een bijdrage van 200.000 roepies wordt gevraagd doen hieraan geen afbreuk. Immers daargelaten het gemak waarmee dergelijke bewijzen kunnen worden gefabriceerd, hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde en blijven verzoekers verklaringen in essentie losse beweringen. Voorts merkt de commissaris-generaal terecht op dat de Maoïsten in de brief verzoeker vragen om zich aan te sluiten terwijl volgens verzoeker bekend is dat zijn vader en hij royalistische sympathieën hebben. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die overigens door verzoeker niet wordt weerlegd, blijkt tevens dat royalistische sympathieën -in zoverre verzoeker deze heeft- op zich niet voldoende zijn om een doelwit van de Maoïsten te vormen.

3.3. Verzoeker verklaarde dat de Maoïsten op 2 april 2010 naar zijn ouderlijke woning kwamen, zijn vader hierbij verwond werd en hijzelf kon ontsnappen. Ter staving legt verzoeker een krantenartikel en een medisch attest van zijn vader voor. Inzake het medische attest waarin de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt kan hij, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Het neergelegde medische attest is aldus geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verwondingen werden opgelopen. Verder kan bezwaarlijk geloof gehecht worden aan een krantenartikel nu van algemene bekendheid is dat kranten tegen betaling bekendmakingen en verklaringen publiceren en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Verzoeker licht niet toe waarom hij niet op de hoogte was van het bestaan van het artikel tot het hem door familie werd opgestuurd terwijl hij toen nog ter plaatse was. Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat het artikel reeds verscheen de dag na het incident terwijl het incident pas 's avonds rond 21 uur plaatsvond.

3.4. Verzoeker stelt na de ontvangst van de brief naar de politie te zijn gestapt, maar legt geen objectief bewijs hiervan voor. In zoverre de politie verzoeker inderdaad weigerde te beschermen, ontsloeg dit verzoeker niet van zijn plicht om enige andere vorm van nationale bescherming in te roepen, wat hij evenwel heeft nagelaten te doen, zelfs nadat de Maoïsten de ouderlijke woning waren binnengedrongen en zijn vader verwondden. Uit de objectieve informatie blijkt dat afpersing inderdaad voorkomt en (verplichte bijdragen aan) Maoïsten en andere politieke groepen een algemeen maatschappelijk probleem is in Nepal, dat zowel in stedelijke als landelijke gebieden voorkomt en zowel bedrijven, overheidsinstellingen als privé-personen treft. De blote bewering uit het verzoekschrift *“Het is duidelijk dat verzoeker niet op de steun van de overheid kan rekenen, gezien deze recent zelf nog tegen de politieke activisten optrad”* kan niet overtuigen. Immers, gezien het (eigen)belang ervan treden de ordediensten, met wisselend succes op en wordt tegen deze praktijk geprotesteerd door het middenveld. Dit maatschappelijke probleem kan echter niet worden gelijkgesteld met een systematische vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de afpersing een politieke inslag heeft, verzoeker zijn initiële beweringen niet aantoonst en dat hij de bedreigingen aan zijn adres en het incident van 2 april 2010 niet aannemelijk heeft gemaakt. In zoverre verzoeker meent zijn dorp te moeten verlaten maakt hij niet aannemelijk dat hij zich niet elders in Nepal kan vestigen, bijvoorbeeld in de hoofdstad bij zijn zus en vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 15).

3.5. Waar verzoeker meent dat *“er rekening [moet] worden gehouden met de objectieve situatie in het land van herkomst van verzoeker”* en *“naar de recentere rapporten van de Human Rights Watch over Nepal alsook naar de recente rapporten van Amnesty International”* verwijst, verduidelijkt hij geenszins welke rapporten hij bedoelt, evenmin legt hij ze neer. Dergelijke verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.6. De overige documenten, namelijk verzoekers rijbewijs, de fotokopie van de citizenship card van zijn vader, de stukken aangaande de militaire dienst van zijn vader, kunnen het asielrelaas niet ondersteunen. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers plotse bewering ook door de Maoïsten gezocht te worden *“als spion van de autoriteiten”* geen steun vindt in het administratief dossier en overigens weinig logisch is nu de Maoïsten aan de macht zijn in Nepal en verzoeker voor de Maoïsten over de Maoïsten zou moeten spioneren. Dergelijke beweringen ondergraven verder verzoekers politiek inzicht in zijn eigen land.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Het verzoekschrift stelt dat *“In de bestreden beslissing wordt echter niet eens gemotiveerd waarom er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 48/4 van de Wet van 15 september 2006, terwijl deze toch een geheel andere invalsbasis heeft dan de bepalingen uit de Vluchtelingenconventie”*. Verweerder merkt dienaangaande terecht op dat *“De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV, nr. 11903 van 28 mei 2008)”*.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op dezelfde elementen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat, indien de veiligheidssituatie in Nepal tijdens de burgeroorlog wisselend was en regionaal verschilde, er sinds 2006 in Nepal niet langer sprake is van een binnenlands gewapend conflict (zie *“Subject related briefing Nepal: De veiligheidssituatie in Nepal”*, 29.03.2010). Verzoeker weerlegt deze conclusie niet aan de hand van onderbouwde argumenten. Ook al was *“het zogenaamde vredesakkoord tussen de maoïsten en de overheid zeer broos”* en werd het vredesakkoord meermaals geschonden dan nog is dit onvoldoende om de actuele situatie te weerleggen zoals blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker laat daarbij na de bewering dat *“de maoïsten overigens zeer recent de wapens terug [hebben] opgenomen, waardoor het “akkoord” op springen staat”* met objectieve elementen te onderbouwen en blijft bij loutere beweringen.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op *“Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer en schending van het redelijkheidsbeginsel”*.

5.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval. Wat betreft de opmerkingen in het verzoekschrift inzake een *“gedwongen terugkeer”* wenst de Raad te benadrukken dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een

terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Daarbij werd vastgesteld dat verzoeker zijn land niet heeft verlaten om redenen van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin noch omwille van een reëel risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar het land van herkomst zoals bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar bovenvermelde (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK